

Prædiken til 1. søndag i advent

Luk. 4, 16-30

Gud, skab i os en tro, som får glæden til at brede sig i os og rundt om os – som ringe i vandet. Amen.

Der er noget meget gammeldags – på den fede måde! – over sådan en første søndag i advent i Tamdrup kirke. Det er som om vi træder ind i årets rundgang. Vi vender bunken. Tager hul på et nyt år. Et år, som i grunden synes at bringe os samme sted hen som de tidligere år: nemlig hen til samme sted næste år ved denne tid: advent som optakt til jul – overgangen fra efterår til vinter – ind i den mørkeste del af året her på vore breddegrader. Men også ind til dér, hvor det vender, hvor lyset igen får overtaget.

Vi synger "Blomstre som en rosengård" og "Vær velkommen" osv. Det er så hyggeligt. Og det føles så ufarligt betryggende: al verdens larm til trods, så er alt ved det gamle! Eller hva'? Ønsker vi, at alt skal være ved det gamle?

Med noget af vores personlighed eller sjæl ønsker vi helt bestemt, at alt skal være ved det gamle! Men med det meste af vores personlighed og sjæl drømmer vi forhåbentligt om, at der kan ske noget nyt! Akkurat som menneskene i Nazaret for 2000 år siden, da

Jesus tog ordet i sin hjembys synagoge.

Vi er også en slags hjemby for Jesus: Efter kristentroens tilstedeværelse i Danmark i ca. 1200 år og meget tydeligt i en ældgammel kirke som vores, jo, så er der et skær af Nazaret over stedet her. Vi kender Jesus og alle historierne fra ham og om ham.

Tænk, hvis han kom her ind i Tamdrup kirke lige nu – på sådan en første søndag i advent - og tog Bibelen og lånte en mikrofon og læste "frihedsbrevet" fra profeten Esajas op! Ville vi så ikke bare se på ham med glæde og forundring! Ville vi ikke forvente alt godt af ham?! Mange af os ville endda sidde med en smerte i hjertet, ny eller gammel – en bøn på læben om noget Jesus skulle hjælpe netop mig med!

Hvis han så straks tog til at tordne imod os og vore længsler, vore drømme og ønsker ... Drømmen om frihed skulle gå i opfyldelse, bare ikke lige her i Tamdrup! Det skulle ikke ske hos os, der ellers kender ham så godt! Nej, det skulle ulykkeligvis ikke blive vores oplevelse, at Jesus kom til Tamdrup for at gøre hele forskellen! Ville vi så ikke blive afmægtige, skuffede og rasende? og få lyst til at tvinge Jesus op i tårnet og ud over kanten? Eller i hvert fald vende ham ryg-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 179. 114. årgang
December 2013
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

gen?

Hvad siges der til os i dag? Hvad er det for et korn, vi skal tygge videre på, når vi går hjem fra kirke? Hvor ligger guldkornet?

Der er en noget kantet overraskelse i budskabet, hvis vi hører godt efter og tør investere os selv i det, vi hører – og det, vi synger: Så længe vi holder det hele ud i en armslængdes afstand, så bliver det allerhøjest hyggeligt, måske interessant og til tider tankevækkende – tænk! at de tog imod ham på den måde i Nazaret! og tænk! at Jesus tog så provokerende på vej netop dér!

Men hvis budskabet skal nå os, komme ind under huden på os, hvis Gud skal røre vores hjerte, så går den ikke med en armslængdes afstand!

Hvori består den kantede overraskelse? I at det ikke går efter tilhørernes hoved, heller ikke når tilhørerne er os! Gud er overraskelsesernes Gud.

Da Gud blev menneske i Jesus sprængte han selv rammerne for forholdet mellem Gud og mennesker. Et nyt forhold blev til – en ny pagt mellem Gud og mennesker! Og dette nye forhold mellem Gud og mennesker lader sig ikke begrænse til pæne mennesker i pæne kirker: Jesus vil være frelser for alle. Det går slet ikke efter vores målestok, og da slet ikke efter fortjeneste. Det kan de fleste af os så også godt være tjent med. Jesu kærlighed og befrielse følger ikke vores logik. Jesu kærlighed rummer også os – bare ikke frem for nogle andre, men sammen med de andre. Da Jesus står sammen med de vrede borgere ved kanten af det bjerg, som Nazaret var bygget på, går han sin vej. Uden ord eller fagter – han går bare! Og de står bare! Står

og glør! Og undrer sig.

Jeg kan ikke undgå at komme til at tænke på Jesu fristelse i ørkenen. Efter sin dåb og før han træder frem i offentligheden, søger Jesus ud til grænsen. Ude i ørkenen møder han Djævelen, som i den tredje fristelse tager Jesus med op på et meget højt bjerg, hvorfra han viser ham alle verdens riger og siger: ”Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig!” Jesus svarer: ”Vig bort, Satan! For der står skrevet: ’Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene!’”.

Var Nazarets borgere Djævelens advokater den dag på bjerget? Er vi det, når vi oplever, at Jesus ikke begunstiger os? Når han ikke i særlig grad styrker os og gør noget for os?! Vender vi ham så ryggen?!

Det glædelige budskab er, at Jesus baner sig vej imellem alle, der vil styre og kontrollere ham. Jesus baner sig vej. Og han er Vejen. Han er altid den mulige vej i livet for enhver. Men han er det på sine egne præmisser, ikke på vore!

Guds Ånd er over ham. Jesus er sendt af Gud. Sendt til alle fattige, fangne og blinde. Jesus kommer med frihed og lys til dig, der tør tro, at Gud i kærlighed rækker ud efter dig. Når du f.eks. er fattig på tro og tillid eller fanget i kampen for at styre og kontrollere alt i dit liv, så du bliver blind for, hvad andre har at give dig eller har brug for at få fra dig.

Der er uendeligt mange måder at være fattig, fanget eller blind på. Fælles er dog, at Gud er mulighed. Ligesom Gud er fuld af overraskelser, så er Han også fuld af muligheder og håb. Derfor glæder vi os også i år

til Guds fødsel i verden. Vi har i hvert fald al mulig grund til at glæde os over, at det ikke er op til os at begrænse Guds kærlighed og Guds muligheder. Amen.

Dorte Isaksen
Tamdrup Kirke

Salmer:
84, 80, 78, 384, 439, 464, 74
Dåb: 448